

Arrest

**nr. 70 119 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 5 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 april 2008 een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging in functie van haar echtgenoot.

1.2. Op 14 augustus 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van de afgifte van het visum wegens ontstentenis van een eigenlijke echtscheidingsakte.

1.3. Verzoekster diende op 22 maart 2010 een tweede aanvraag in om een visum gezinshereniging te verkrijgen in functie van haar echtgenoot.

1.4. Op 2 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van afgifte van het visum gezinshereniging. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Op 22.03.2010 werd er op basis van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend op naam van mw. W.K. {..}, geboren op {..}, van Afghaanse nationaliteit. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten met dhr. W. H. {..}, eveneens van Afghaanse nationaliteit.

Overwegende dat uit onderzoek van de voorgelegde documenten en onderzoek uitgevoerd door de Ambassade van België te Islamabad blijkt dat het vorige huwelijk van W. H. {..} werd ontbonden door middel van een verstoting;

Overwegend dat volgens artikel 57 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht een in het buitenland opgestelde akte die de wilsverklaring van de man om het huwelijk te ontbinden vaststelt, zonder dat de vrouw een zelfde recht had, in België niet kan worden erkend, indien één van de echtgenoten in België of in een andere Staat verblijft die een dergelijke rechtsinstelling niet kent;

Overwegende dat uit de voorbereidende werken van het wetboek van internationaal privaatrecht blijkt dat deze definitie ook de eenzijdige verstoting (talak) omvat evenals de verstoting met compensatie (khOI), waarbij de vrouw in een akte haar man uitnodigt om haar te verstoten in ruil voor een compensatie die hij haar bezorgt;

Overwegende dat bovenvermeld artikel 57 eveneens bepaalt dat een dergelijke akte toch kan erkend worden indien vijf voorwaarden vervuld worden;

Overwegende dat één van de voorwaarden bepaalt dat geen van beide echtgenoten op het tijdstip van de homologatie van de akte zijn gewoontelijke verblijfplaats mag hebben in een staat waarvan het recht die vorm van huwelijksontbinding niet kent;

Overwegende dat W. H. {..} op het moment van de verstoting zijn gewoontelijke verblijfplaats in België had en dat het Belgisch recht de verstoting niet kent;

Overwegende dat, als gevolg van dit feit, het huwelijk tussen W. H. {..} en S. M. {..} niet rechtsgeldig ontbonden werd;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening moet gehouden worden met artikel 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde, wat het geval is in het geval van de buitenlandse bepalingen die het polygaam huwelijk toestaan;

Bijgevolg kan het huwelijk tussen W. H. {..} en W. K. {..} niet worden erkend door de Dienst Vreemdelingenzaken en opent het niet het recht tot gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15/12/1980.

Het visum wordt derhalve geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Verwerende partij motiveert dat de bestreden beslissing tot weigering van afgifte van een visum ten aanzien van verzoekster geen betrekking heeft op verzoeker, zodat verzoeker niet het vereiste persoonlijk en direct belang bezit.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Het belang, zoals hierboven omschreven, dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide.

2.3. In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing tot weigering van een visum, genomen ten aanzien van verzoekster. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag tot het verkrijgen van een visum wordt geweigerd. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de echtgenoot van een vreemdeling die een verblijf geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (cfr. RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268).

In het verzoekschrift wordt ook niet aangetoond welk belang verzoeker precies heeft bij het aanvechten van een beslissing die enkel werd genomen ten overstaan van zijn echtgenote. De Raad stelt vast dat het door verzoeker ingestelde beroep onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van “*artikel 8 EVRM, schending van artikel 10 en 62 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 57 WIPR; schending van artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplichten het redelijkheidsbeginsel.*”

Verzoekster haalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan en citeert de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen waarna zij rechtspraak van de Raad van State over de inhoud van de formele motiveringsplicht aanhaalt. Zij meent dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze precificeert op basis van welke elementen de Belgische ambassade te Islamabad tot de conclusie zoals opgenomen in de bestreden beslissing is gekomen. Verzoekster stelt dat het niet evident is om de verstoting in haar geval te weerhouden omdat de echtscheiding gevraagd werd door de vorige echtgenote van haar man en niet door haar man zelf. De bestreden beslissing heeft het wel op theoretische wijze over de verstoting met compensatie maar dit betreft een Marokkaanse rechtsfiguur die niet bestaat in Afghanistan. Verzoekster tast dan ook in het duister naar de reden waarom de echtscheiding wordt afgedaan als verstoting.

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM merkt de Raad op dat verzoekster zich in het eerste middel in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 21, 27 en 57 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en motiveert zij dat het huwelijk van verzoeksters echtgenoot met zijn vorige echtgenote niet rechtsgeldig ontbonden werd zodat het huwelijk van verzoekster niet erkend wordt.

Waar de beslissing verwijst naar het onderzoek van de voorgelegde documenten, kan verzoekster niet gevolgd worden in haar stelling dat zij niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze documenten nu zij deze in kader van haar aanvraag zelf heeft voorgelegd en er aldus van mag worden uitgegaan dat zij de inhoud van deze stukken kent. Waar verzoekster meent de inhoud van het onderzoek dat gevoerd werd niet te kennen, blijkt evenwel dat de bestreden beslissing in het kort het voorwerp en de resultaten van dit onderzoek vermeldt, met name dat het vorige huwelijk van verzoeksters echtgenoot ontbonden werd door middel van verstoting. Wanneer – zoals blijkt uit voorgaande– de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht, zoals besproken onder punt 3.3., heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. De argumentatie van verzoekster komt erop neer dat zij het niet eens is met de kwalificatie gemaakt door de verwerende partij, nl. dat het om een verstoting zou gaan inzake het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoot, en heeft bijgevolg enkel betrekking op het probleem van de (weigering tot) erkenning van een buitenlandse authentieke akte.

3.5. De Raad merkt op dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechts-*

college en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.” Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140- 141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden (RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van afgifte van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse akte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

In casu is de Raad gevat met een beroep tegen een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum in toepassing van de Vreemdelingenwet waarin eveneens toepassing gemaakt wordt van artikel 57 WIPR. Meer bepaald blijkt uit lezing van de motivering dat de verwerende partij van oordeel is dat in casu sprake is van verstoting zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Het is deze akte die de verwerende partij weigert te erkennen.

De verzoekende partij betwist dat het zou gaan om een verstoting.

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Gelet op de kritiek van verzoekster, dient erop gewezen dat artikel 27 WIPR in fine bepaalt: "*Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg {...}*". Het is de rechtbank van eerste aanleg die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze gebaseerd is op de weigering van de verwerende partij om de ontbinding van het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoot te erkennen en verzoekster om die reden het gevraagde visum te weigeren. Met andere woorden berust de motivering van de bestreden beslissing op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse akte, zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg.

Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre verzoeksters argumentatie gericht is tegen het niet erkennen van de akte waarbij het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoot werd ontbonden en waardoor het huwelijk van verzoekster zelf niet erkend kan worden zodat het gevraagde visum geweigerd werd.

3.6. Waar verzoekster meent dat door de bestreden beslissing artikel 10 van de Vreemdelingenwet miskend wordt, wijst de Raad erop dat de beschouwingen van verzoekster niet toelaten enige schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Aangezien haar huwelijk met een in België verblijvende vreemdeling niet erkend werd, kan zij immers niet nuttig verwijzen naar deze bepaling, die betrekking heeft op de familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen.

3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gegevens van het dossier en heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat er geen visum gezinshereniging kan worden afgeleverd aan verzoekster. Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling van de feitelijke elementen in verband met haar huwelijk, maar toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kennelijk onredelijk is wanneer hij de afgifte van een visum gezinshereniging weigert omdat haar huwelijk met een Belgische onderdaan niet erkend wordt. Enige kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.8 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekster voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van *“artikel 8 EVRM, Schending van artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, Schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, Schending van artikelen 18, 21, 27 en 57 Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR), Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplichten het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoekster citeert artikel 8 EVRM en de motivering van de bestreden beslissing alsook de artikelen 21, 25 en 27 WIPR en meent dat hieruit volgt dat bij de toepassing van het openbare ordebeginsel rekening moet worden gehouden met de concrete gevolgen die het toepassen van dit beginsel zou hebben op de betrokkene. Het openbare ordebeginsel dient met de nodige omzichtigheid te worden toegepast zoals blijkt uit de parlementaire werken in verband met het WIPR. Verzoekster citeert vervolgens artikel 57 WIPR en meent dat men een echtscheiding op voorzichtige wijze dient te beoordelen teneinde niet eender welke echtscheiding als verstoting af te doen. Verzoekster haalt de bespreking in de Senaat aan aangaande de definitie van verstoting. Verzoekster benadrukt dat de eerste echtgenote van haar man zelf de echtscheiding heeft aangevraagd en dat deze werd uitgesproken in haar aanwezigheid en met haar uitdrukkelijke wilsuiting en met het akkoord van verzoeksters echtgenoot van op afstand. Uit niets blijkt volgens verzoekster dat het gaat om een verstoting zoals bedoeld in artikel 57 WIPR. Verzoekster betoogt voorts dat een verstoting ‘Khol’ niet bestaat in het Afghaanse recht. Dergelijke brede interpretatie laat toe eender welke echtscheiding te weigeren. Verzoekster stelt tenslotte dat het niet erkennen van de echtscheiding ernstige gevolgen heeft nu haar huwelijk hierdoor niet wordt erkend. Verzoekster kan hierdoor haar echtgenoot niet vervoeegen en hun kind wordt het recht ontnomen om bij beide ouders te leven. Dergelijke inmenging is niet noodzakelijk en schendt bijgevolg artikel 8 EVRM. Ook de rechten van hun kind worden hierdoor volledig miskend. Verzoekster citeert de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag dienaangaande. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing haar voor een voldongen feit stelt nu zij geen mogelijkheden meer ziet.

3.7. Voor wat betreft de opgeworpen schendingen van bepalingen en beginselen die samenvallen met hetgeen gesteld is in het eerste middel, verwijst de Raad naar zijn bespreking aldaar. In zoverre verzoekster met haar kritiek de beslissing om de buitenlandse akte niet te erkennen aanvecht, is de Raad zonder rechtsmacht en verwijst hij eveneens naar zijn bespreking van het eerste middel dienaangaande.

3.8. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.8.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.8.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.8.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.8.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.9. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij gehuwd is met een in België verblijvende vreemdeling die tevens vader is van haar kind. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing haar verhindert met haar echtgenoot en kind een gezin te vormen.

3.10.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Het wordt niet betwist dat verzoekster en de persoon met wie ze gehuwd is een gemeenschappelijk kind hebben, zodat mag aangenomen worden dat zij een gezinsleven hebben.

Aangezien het in casu een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

3.10.2. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster poneert slechts dat de bestreden beslissing haar verhindert een gezin te vormen met haar echtgenoot en kind, doch toont in casu niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.11. Verzoekster kan ook geen recht op de toekenning van een visum afleiden uit de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekster geen kind is, in de zin van artikel 1 van dit verdrag, zodat zij niet onder het toepassingsgebied van dit verdrag valt. Daarnaast moet – nu het beroep tevens ingesteld is voor het minderjarige kind van verzoekster – worden toegelicht dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.12. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen middel aangehaald dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER